

Den skjulte historien om vers førti – nummer tjueseks

Esekiel nummer sju

Jeff Pippenger
2026-08-12

Den profetiske linjen som jeg identifiserer som «Josias hjul», begynner med det gamle Israels opprør da de forkastet Gud som sin konge i 1097 f.Kr. De tre første kongene (Saul, David og Salomo) beskrives som regjerende i førti år, fra 1097 f.Kr. til 977 f.Kr. Ved Salomos død fullfører Jeroboams og de ti nordlige stammenes opprør linjen til de tre første kongene, og innleder en rekke konger i både det nordlige og det sørlige riket.

De tre første kongene er et symbol på mange sannheter, men ett av sannhetens hjul som de er knyttet til, er de tre siste kongene i Juda—Jojakim, Jojakim og Sedekia—som igjen representerer Kyros, Darius og Artaxerxes. Kyros, Darius og Artaxerxes representerer igjen sine tre dekreter, som strekker seg fra 516 f.Kr. til 457 f.Kr.; disse representerer igjen de tre englene i Åpenbaringen fjorten, som ankommer henholdsvis i 1798, 19. april 1844 og 22. oktober 1844. Historien om ankomsten av de tre englene i Åpenbaringen fjorten blir gjentatt til punkt og prikke i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, og identifiserer dermed at den profetiske linjen som begynner med Sauls salvelse til konge, når sin avslutning når den seirende menighet blir salvet ved den snart kommende søndagsloven. Linjen omfatter hjulet til kong Josjia, som strekker seg tilbake til Jeroboams opprør i Betel og Dan i 977 f.Kr.

Tjue-to

Jeroboam bærer symbolikken til tallet tjueto, for han regjerte i tjueto år, og knytter dermed sitt vitnesbyrd til den historie som er representert ved tjueto, hvilket er et symbol på foreningen av guddommelighet med menneskelighet, slik dette er fremstilt ved Daniels marah-syn på den tjueandre dag, og ved tallet to hundre og tjue, hvorav tallet tjueto er en tiende.

Og de dager Jeroboam regjerte, var to og tyve år; og han sovnet med sine fedre, og Nadab, hans sønn, ble konge i hans sted. 1 Kings 14:20.

«Forsoningen» – som representerer foreningen av guddommelighet og menneskelighet – er Kristi verk som begynte den 22. oktober, eller den tiende måneden (gregoriansk); ti ganger tjue-to er lik to hundre og tjue. Jeroboam reiste opp forfalskede altere både i Betel og Dan, og er derfor et symbol på den forfalskede søndagsdyrkelsen i forbindelse med foreningen av kirke (Betel: som betyr kirke) og stat (Dan: som betyr dom).

Så bygde Jeroboam Sikem i Efraims fjellbygd og bosatte seg der; derfra drog han ut og bygde Penuel. Og Jeroboam sa i sitt hjerte: Nå vil kongedømmet vende tilbake til Davids hus. Dersom dette folket drar opp for å ofre i Herrens hus i Jerusalem, da vil hjertet i dette folket vende tilbake til deres herre, Rehabeam, Judas konge, og de vil drepe meg og vende tilbake til

Rehabeam, Judas konge. Derfor holdt kongen råd og laget to gullkalver, og sa til dem: Det er for mye for dere å dra opp til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Og den ene stilte han opp i Betel, og den andre satte han i Dan. Og dette ble til synd; for folket gikk for å tilbe foran den ene, helt til Dan. Og han gjorde et hus med offerhauger og innsatte prester av folkets ringeste, slike som ikke var av Levis sønner. Og Jeroboam innstiftet en høytid i den åttende måneden, på den femtende dagen i måneden, lik den høytiden som holdes i Juda, og han ofret på alteret. Slik gjorde han i Betel, idet han ofret til kalvene som han hadde laget; og i Betel innsatte han prestene ved offerhaugene som han hadde gjort. Så ofret han på alteret som han hadde laget i Betel, på den femtende dagen i den åttende måneden, i den måneden som han hadde funnet på i sitt eget hjerte; og han innstiftet en høytid for Israels barn og ofret på alteret og tente offerild. 1 Kong 12:25–33.

I den grunnleggende historien til de ti nordlige stammene var det et opprør som hadde vært forbilledliggjort ved Israels forkastelse av Gud som konge, og også ved Arons opprør og gullkalven. Arons opprør fant sted i den grunnleggende historien til det gamle Israel, og Jeroboams i den grunnleggende historien til de ti nordlige stammene. «Linje på linje» representerer Aron, som øversteprest, menigheten, og Jeroboam, som konge, representerer staten. Disse to grunnleggende opprørene utgjør en linje som innbefatter det grunnleggende opprøret hos Israels folk da de ønsket seg en menneskelig konge.

490

Det finnes tre perioder på fire hundre og nitti år i den hellige historien som er framstilt i Ezeiels bok, og den ene var knyttet til kongene, den andre til helligdommen og den tredje til hæren. Disse tre periodene samsvarer med Arons opprør (helligdommen), Sauls opprør (hæren) og Jeroboams opprør (kongen). Av de tre symbolene profet, prest og konge er det kong Saul som blir identifisert som profeterende, og Aron var presten, og Jeroboam var kongen.

Og det skjedde at da alle de som kjente ham fra før, så at han, se, profeterte blant profetene, da sa folket til hverandre: Hva er dette som er kommet over Kisj' sønn? Er også Saul blant profetene? Og en mann fra samme sted svarte og sa: Men hvem er deres far? Derfor ble det et ordtak: Er også Saul blant profetene? 1 Samuel 10:11, 12.

Den triumferende menighet består av en tretti år gammel profet, en tretti år gammel prest og en tretti år gammel konge, representert ved Ezeiel, som begynte i det trettiende år, Josef, som begynte sin tjeneste i det trettiende år, og kong David, som begynte å regjere i sitt trettiende år. Den triumferende menighet er fremstilt i de siste åtte kapitlene i Ezeiels bok som tempelet som fyller jorden, og den triumferende menighet er Filadelfia, som er den åttende menighet som er av de syv.

Den profetiske linjen til Josjia, som begynte i 977 f.Kr., ender ved den snart kommende søndagsloven. Renselsen og beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som begynte den 31. desember 2023, tok til da Mikael steg ned for å oppreise de to vitnene i Åpenbaringen elleve. 2023 inntraff tjue-to år etter 11. september 2001, slik lovene om fremmede og oppvigleri av 1798 inntreffer tjue-to år etter Uavhengighetserklæringen i 1776. Jeroboams tjue-toårige regjering begynte i 977

f.Kr., da profetien om Josjia ble fremsatt. På den tiden konfronterte den ulydige profeten i 1 Kongebok kapittel tretten Jeroboams frafall, likesom Moses konfronterte Arons frafall, og Samuel konfronterte hæren som ønsket en konge. Disse konfrontasjonene mot grunnleggende frafall, representert ved budskapet til den ulydige profeten, Moses og Samuel, representerer den tredje engels høye rop ved søndagsloven. Det er advarselsbudskapet som forkynnes av banneret, som i Jeroboams historie er representert ved forutsigelsen om Josjia ledsaget av et «tegn».

Og se, det kom en Guds mann fra Juda til Betel ved Herrens ord; og Jeroboam stod ved alteret for å tenne røkelse. Og han ropte mot alteret ved Herrens ord og sa: Alter, alter! Så sier Herren: Se, et barn skal fødes Davids hus, Josjia ved navn; og på deg skal han ofre haugprestenes prester, de som tenner røkelse på deg, og menneskebein skal bli brent på deg. Og han gav samme dag et tegn og sa: Dette er tegnet som Herren har talt: Se, alteret skal revne, og asken som er på det, skal bli øst ut. Og det skjedde da kong Jeroboam hørte den Guds manns ord, han som hadde ropt mot alteret i Betel, at han rakte hånden ut fra alteret og sa: Grip ham! Og hånden som han rakte ut mot ham, visnet, så han ikke kunne dra den til seg igjen.

Også alteret revnet, og asken ble utøst fra alteret, i samsvar med det tegnet som gudsmannen hadde gitt ved Herrens ord. Da tok kongen til orde og sa til gudsmannen: Bønnfall nå Herren din Guds åsyn og be for meg, så min hånd kan bli gitt meg tilbake igjen. Og gudsmannen bønnfalt Herren, og kongens hånd ble gitt ham tilbake igjen og ble som før. Og kongen sa til gudsmannen: Kom hjem med meg og styrk deg, så vil jeg gi deg en gave. Men gudsmannen sa til kongen: Om du ga meg halvdelen av ditt hus, ville jeg ikke gå inn med deg, og jeg ville heller ikke ete brød eller drikke vann på dette sted. For slik ble det befalt meg ved Herrens ord, idet det ble sagt: Du skal ikke ete brød eller drikke vann, og du skal ikke vende tilbake den samme veien som du kom. Så gikk han en annen vei og vendte ikke tilbake den veien han var kommet til Betel. 1 Kongebok 13:1–10.

Profetens avslag på å ete hos Jeroboam, trass i tilbodet om «halve ditt hus», samsvarer med Herodes' lovnad til Salome om halvparten av riket sitt.

Og da en beleilig dag kom, da Herodes på sin fødselsdag holdt et gjestebud for sine stormenn, hærførere og de fremste i Galilea, og da datteren til den nevnte Herodias kom inn og danset og behaget Herodes og dem som satt til bords med ham, sa kongen til piken: Be meg om hva du vil, og jeg skal gi deg det. Og han sverget til henne: Hva du enn ber meg om, skal jeg gi deg, inntil halvdelen av mitt rike. Og hun gikk ut og sa til sin mor: Hva skal jeg be om? Og hun sa: Hodet til Johannes Døperen. Markus 6:21–24.

Herodes' løfte om halve sitt rike fant sted på hans fødselsdag. Herodes er et symbol på Roma, og de ti kongene i Åpenbaringen sytten er forbilledlig framstilt ved Romas tidobbelte deling i Daniel kapittel sju, og ved de ti tærne i kapittel to. Hans fødselsdag markeres når det sjette riket blir erstattet av det sjuende riket ved søndagsloven, og i denne forstand er det De forente nasjoners fødselsdag som det sjuende riket i Bibelens profeti. Ved den snart kommende søndagsloven samtykker de ti kongene, representert ved Jeroboams ti nordlige stammer, i å gi sitt rike til dyret for én time i Åpenbaringen «sytten».

For Gud har lagt det i deres hjerter å fullbyrde hans vilje, og å komme til enighet og gi sitt rike til dyret, inntil Guds ord skal bli oppfylt. Åpenbaringen 17:17.

Før vi tar for oss Esekiels profeti i kapittel fire, vil vi identifisere de «tretten» gangene Esekiel direkte angir en dato. Disse tretten veimerkene fordeler seg i hovedsak mellom verden og Guds folk. Verden, representert ved Egypt, blir knyttet til en direkte dato seks ganger, og Tyrus blir omtalt én gang, og de andre seks gangene er Jerusalem emnet. Boken begynner i 592 f.Kr., som er det trettiende året i den syttende jubelsyklusen, og vers én i kapittel førti i Esekiel angir 22. oktober 573 f.Kr. som slutten på syklusen. Jubelsyklusen representerer beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen fra 11. september og frem til den snart kommende søndagsloven, som igjen er representert i en fraktal av nettopp denne historien fra 31. desember 2023 og frem til den snart kommende søndagsloven. Begge periodene ble forbilledlig framstilt ved tiden fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844.

Den 11. august 1840 steg ingen ringere enn Jesus Kristus ned som den mektige engelen i Åpenbaringen 10, som førte med seg en liten bok som Guds folk skulle ta og ete. Den samme engelen steg igjen ned ved 9/11 for å markere begynnelsen på beseglingstiden. Den samme engelen steg ned den 31. desember 2023 for å oppreise de to vitnene som var blitt drept på gaten i den store byen Sodoma og Egypt, hvor også Herren ble korsfestet. Denne nedstigningen markerte avslutningsperioden av beseglingstiden. Innenfor den fraktale perioden fra 31. desember 2023 og frem til søndagsloven får presten Esekiel et syn av tempelet i himmelen. På den tiden blir han gjort stum og taler bare når Gud befaler ham å gjøre det. Hans tilstand varer inntil den snart kommende søndagsloven, framstilt ved Jerusalems ødeleggelse.

Som hos Johannes blir Esekiel befalt å ta boken som var i den nedstigende engelens hånd i Åpenbaringen 10, og også pålagt å ete klageboken med sorg, klage og ve.

Men du, menneskesønn, hør hva jeg sier til deg; vær ikke gjenstridig slik som det gjenstridige hus. Åpne din munn og et det jeg gir deg. Og da jeg så, se, en hånd ble rakt ut til meg; og se, i den var det en bokrull. Og han bredte den ut foran meg; og den var skrevet både innvendig og utvendig; og det som var skrevet i den, var klagesanger og sorg og ve. Esekiel 2:8–10.

Budskapet fremstilles som et trefoldig budskap og er således et forbilde på budskapet fra de tre englene i Åpenbaringen fjorten. Det er derfor den tredje engels beseglende budskap som besegler dem innenfor Jerusalem som sukker og sørger over kirkens og landets synd, slik dette er framstilt i kapittel ni av Esekiel og kapittel sju av Åpenbaringen.

Og Israels Guds herlighet løftet seg opp fra kjeruben, som den hadde vært over, til husets terskel. Og han kalte på mannen som var kledd i lin, han som hadde skriverens blekkhus ved sin side. Og Herren sa til ham: Gå gjennom byen, tvers gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannene til de menn som sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheter som blir gjort der inne. Esekiel 9:3, 4.

De som mottar seglet, sørger over kirkens synder og landets synder, og Esekiels vitnesbyrd er bevdt inn i Jerusalems og Egypts historie, symboler på kirken og verden.

«Gudsfryktighetens surdeig har ikke helt mistet sin kraft. På den tid da menighetens fare og nedtrykthet er størst, vil den lille flokken som står i lyset, sukke og klage over de vederstyggeligheter som blir gjort i landet. Men særlig vil deres bønner stige opp til beste for menigheten, fordi dens medlemmer handler etter verdens skikk. ...»

«Befalingen lyder: ‘Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og roper over alle de vederstyggeligheter som blir gjort der inne.’ Disse sukkende, ropende hadde holdt livets ord fram; de hadde irettesatt, rådet og bønnfalt. Noen som hadde vanæret Gud, omvendte seg og ydmyket sine hjerter for Ham. Men Herrens herlighet hadde veket bort fra Israel; selv om mange fortsatt holdt fast ved religionens former, manglet Hans kraft og nærvær.» Testimonies, bind 5, 209, 210.

I sammenhengen med Klagesangene, der klage og sorg er bilder på de tre englene i Åpenbaringen 14, er klagesangene og sorgen den første og den andre engelen, og den tredje er ve-budskapet, et symbol på østavinden som holdes tilbake av de fire tilbakeholdende englene i Åpenbaringen 7.

Egypt

I Esekiels bok finnes det tretten dateringer. Den første av dateringene som gjelder Egypt, er Esekiel 29:1, og den representerte 587 f.Kr.

I det tiende året, i den tiende måneden, på den tolvte dagen i måneden, kom Herrens ord til meg, og det lød: Menneskesønn, vend ditt ansikt mot Farao, kongen i Egypt, og profetér mot ham og mot hele Egypt: Tal og si: Så sier Herren Gud: Se, jeg er imot deg, Farao, konge i Egypt, den store dragen som ligger midt i sine elver, som har sagt: Min elv er min egen, og jeg har gjort den for meg selv. Esekiel 29:1–3.

587 f.Kr. er året for beleiringen, som begynte ett og et halvt år før Jerusalems ødeleggelse. På den tid forkynner Esekiel at Gud ville omstyrte Egypt, og at omstyrtelsen ville åpenbare for Guds folk deres dårskap ved å sette sin lit til Egypts drage. Ved slutten av kapitlet blir det kunngjort at Egypt skulle bli gitt til Babylon, og dermed identifiseres tidspunktet da de ti kongene gir sitt sjuende rike i Bibelens profeti til det moderne Babylon—det åttende riket som er av de sju. Den profetien ble oppfylt «syttten» år senere, i 571 f.Kr., slik det fremgår ved kapitlets slutt. Kapittel 29 inneholder derfor den første og den siste datering som er knyttet til Egypt.

Og det skjedde i det sju og tjuende året, i den første måneden, på den første dag i måneden, at Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, Nebukadresjar, kongen av Babylon, lot sin hær gjøre en stor tjeneste mot Tyrus; hvert hode ble skallet, og hver skulder ble hudskrap; men verken han eller hans hær fikk lønn fra Tyrus for den tjeneste de hadde gjort mot den. Derfor sier Herren Gud så: Se, jeg vil gi landet Egypt til Nebukadresjar, kongen av Babylon; og han skal ta dets mengde og ta dets bytte og ta dets rov; og det skal være lønnen for hans hær. Jeg har gitt ham landet Egypt for det arbeid han utførte mot det, fordi de arbeidet for meg, sier Herren Gud. På den dag vil jeg la hornet skyte fram for Israels hus, og jeg vil gi deg munnens åpning midt iblant dem; og de skal kjenne at jeg er Herren. Esekiel 29:17–21.

Det tjuende året, i den første måneden, på den første dagen i vers sytten, representerer den siste datoen av de tretten datoene i Esekiel, og det er den eneste datoen som faller etter 22. oktober 573 f.Kr. Den representerer tidspunktet da kongen i nord i Daniel elleve, vers førtito og førtitre, får Egypt, så vel som punktet da de ti kongene gir sitt syvende rike til det åttende riket, som er av de sju. Den oppfylles når «hornet av Israels hus» skyter frem. I Jesaja skyter Israel frem på østvindens dag.

Han skal la dem som kommer fra Jakob, slå rot; Israel skal blomstre og skyte knopper og fylle verdens overflate med frukt. Jesaja 27:8.

Når Esekiel 29,17 blir oppfylt, og Egypts drage blir overgitt til det pavelige dyret ved den snart kommende søndagsloven, vil senregnet bli utøst over Israel uten mål. Dette regnet begynte den 11. september som en overøsning, slik det ble forbilledlig fremstilt ved at Kristus åndet på sine disipler etter at Han steg ned til jorden etter at Han hadde steget opp til sin Far etter sin oppstandelse.

«Kristi handling da han åndet på sine disipler Den Hellige Ånd og meddelte dem sin fred, var som noen få dråper før den rikelige regnskuren som skulle gis på pinsedagen.» Spirit of Prophecy, bind 3, 243.

Esekiels forutsigelse om Egypts fall ble forkynt i 587 f.Kr., i beleiringens år, og «sytten» år senere ble forutsigelsen oppfylt. Den oppfylles i den perioden som er fremstilt ved tallet «sytten», og representerer således den skjulte historien i Daniel elleve, vers førti. Den skal oppfylles i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, som er fremstilt i Esekiel kapittel ni. I beseglingstiden blir senregnet utøst, først som et stenk ved 11. september og deretter som en full utgytelse ved søndagsloven. Den oppfylles ifølge Jesaja på «østvindens dag», og islam er østvinden, og islam er det tredje «ve». Budskapet Esekiel skulle ete, var et trefoldig budskap, hvorav den tredje del var ve-budskapet.

Esekiels tretten daterte budskap ble framlagt i forbindelse med Jerusalem, Egypt og Tyrus. De omhandlet alle opprør, slik dette er representert ved tallet «tretten».

Vi vil fortsette å behandle dateringen av Esekiel i den neste artikkelen.